

Františkovo slovo

č.194

Svatý otec vyhláší zvláštní úmysl modlitby: za jednotu církve proti d'ábovým útokům

Svatováclavská mše a 50. výročí založení římského Velehradu

Papež: Vzdejme se všeho, co může pohoršovat ty, kdo jsou slabí ve víře

Svatý otec: Církev mění svět do té míry, v jaké reformuje samu sebe

Papež kněžím: Dosvědčujte moc Zmrtvýchvstání ve zraněních tohoto světa

Papež: Andělé strážní jsou každodenní branou k transcenci

Papež při zahájení synody: Můžeme růst pouze dialogem

Auditor z Kanady: Jediná otázka zní, jak vést mladé za Kristem

Běda pokryteckým křesťanům

Migranti, zneužívání, sexualita a důvěryhodnost církve jako první témata biskupské synody

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Svatý otec vyhláší zvláštní úmysl modlitby: za jednotu církve proti ďábovým útokům

Vatikán. Kristův náměstek vyzývá věřící na celém světě, aby se během měsíce říjen modlili na zvláštní úmysl, totiž za jednotu církve proti ďáblu, rozdělovajícímu křesťanské společenství, a za tím účelem přidávali ke každodenní modlitbě růžence mariánskou modlitbu *Pod ochranou Tvou* a modlitbu *Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji*. Úmysl zveřejnila Celosvětová síť modliteb s papežem, jejíž ředitel **o. Frederic Fornos**, který byl pověřen zveřejněním této iniciativy, Vatikánskému rozhlasu řekl:

„Papež František v listě adresovaném Božímu lidu z 20. srpna t.r.napsal, že trpí-li jeden, trpí všichni. Když v důsledku individuálních selhání v církvi zakoušíme bezútěšnost, prospěje nám, budeme-li se úpěnlivěji modlit spolu s Marií a snažit se růst v lásce a věrnosti církvi. Proto Svátý otec vybízí všechny věřící k intenzivnější - osobní i společné - modlitbě během měsíce října, a to každodenní modlitbou růžence. Víme, že Panna Maria zůstala stát pod křížem, když apoštolové - až na jednoho - utekli. Ona nám pomůže, abychom pod Ježíšovým křížem setrvali. Proto papež dále žádá, abychom po každé modlitbě růžence připojili také nejstarší mariánskou modlitbu Pod ochranu tvou a modlitbu Svátý Michaeli, archanděli, braň nás v boji, na ochranu před útoky démona. Archanděl Michael je totiž knížetem nebeského vojska a ochráncem církve.“

Říká ředitel Celosvětové sítě modliteb s papežem.

„Touto výzvou - sděluje dnes vatikánské tiskové středisko - Svátý otec žádá věřící celého světa o modlitbu, aby Svatá Matka Boží chránila svým pláštěm církve před útoky zlého, velkého žalobníka, a zároveň vedla církve k uvědomění si vin, pochybení a zneužití, spáchaných v přítomnosti i minulosti, a k neprodlenému nasazení se za to, aby nepřevážilo zlo.“

*Pod ochranu tvou se utíkáme,
svatá Boží Rodičko.
Neodmítej naše prosby v našich potřebách,
ale ode všeho nebezpečí vysvobod' nás vždycky,
Panno slavná a požehnaná!
Paní naše,
prostřednice naše,
orodovnice naše,
u Syna nám smilování vypros,
Synu svému nás doporuč,
k Synu svému nás doprovod'.*

*Svatý Michaeli, archanděli, braň nás v boji!
Proti zlobě a úkladům ďábovým
budiž nám záštitou,
nechať Bůh přikáže jemu, pokorně prosíme!
Ty pak, kníže vojska nebeského,
Satana a jiné duchy zlé,
kteří ke zkáze duší světem obcházejí,
božskou mocí do pekla svrhni.
Amen.*

Svatováclavská mše a 50. výročí založení římského Velehradu

Navzdory svému postavení sv. Václav nezapomněl na to, co je podstatné - řekl v úvodu svatováclavské mše v Bazilice sv. Petra královéhradecký biskup Jan Vokál. U oltáře Katedry, v apsidě

baziliky, s ním koncebrovali kněží z Papežské koleje Nepomucenum a také ředitel Náboženského centra Velehrad, které právě včera oslavil 50 let existence. Rozlehlý prostor zaplnili v Římě žijící Češi i poutníci z našich zemí a liturgii slavenou v češtině doprovodil dívčí sbor z Oder.

Kard. Beran nepřistoupil na kompromisy

V homilii biskup Vokál poukázal na pokoru sv. Václava jako na ctnost, jež obzvláště vyniká u panovníka. Václav se skláněl před Bohem, modlil se a hledal dobro pro svůj lid. Není v tom však příkladem pouze pro vládcy, kteří se periodicky střídají, ale pro každého člověka. Dalším rysem dobře postřehnutelným na Václavově životě, je skutečnost, že život ve shodě s Božími příkázáními přináší kříž a pronásledování. V tomto smyslu připomíná také osudy kardinála Berana, jehož pamětní deska byla bezprostředně před bohoslužbou odhalena v kryptě vatikánské baziliky, na místě, kde do letošního jara spočívaly jeho tělesné ostatky (vyzdvižené 19. dubna). Kdyby kardinál Beran přistoupil na kompromisy, nemusel by žít v exilu, dodal **biskup Vokál**, avšak hodnoty věčnosti měly pro tohoto pražského arcibiskupa od počátku větší hodnotu:

„Nechme se tedy inspirovat rovněž vírou a pokorou kardinála Berana, který svou činností zde v Římě dokázal, že sv. Václav byl skutečně i jeho patronem. Kéž je nadále ochráncem a patronem celého našeho národa, za nějž sloužíme tuto bohoslužbu a za nějž dnes zvláště prosíme. Nechť je patronem nejen na papíře, ale nechť se to pozná na nás samotných, na našich konkrétních skutcích, v našich životech.“

Posláním Velehradu je poskytnout duchovní zázemí

Před padesáti lety bylo z vůle kardinála Berana založeno v nově zakoupeném domě na římské Via delle Fornaci náboženské středisko Velehrad, které sloužilo jako útočiště zprvu zejména českým exulantům a posléze poutníkům z našich zemí i ze Slovenska. V prostorách - v minulých letech důkladně a zdařile rekonstruovaných především zásluhou salesiánů, kteří dům donedávna spravovali - pozval jeho nynější ředitel P. Pavel Schwarz a sestry Společnosti sester Ježíšových, pečující o duchovní zázemí střediska, účastníky slavnostní české mše k recepci. Biskup Vokál, který je současným prezidentem Českého náboženského střediska Velehrad, připomněl pro náš rozhlas jeho počátky a poslání:

„Před padesáti lety, kdy naši zemi křižovaly tanky, a začalo se žít v nesvobodě, na tomto místě, na dnešním Velehradě, stál dům, který se stal útočištěm křesťanů, kteří se dostali na pouť do Věčného města, do Říma. Pan kardinál Josef Beran stál na samém počátku jeho zřízení. Ve stanovách a dokumentu, který ustanovil poslání Velehradu na přání sv. otce Pavla VI. a generálního vikáře pro Řím, kardinála Dell'Acqua, stojí napsáno, jaké je poslání tohoto domu – jak si to přál kardinál Beran. Posláním domu bylo spojovat křesťany, katolíky v České republice, se Svatým otcem, s centrem křesťanství, s Římem. Řím je dnes plný hotelů a dalo by se říci, že tato budova v dnešním svobodném světě postrádá významu. Tak to ale rozhodně není, protože významem Velehradu není poskytovat ubytování, ale poskytnout poutníkům duchovní zázemí. Při tomto 50. výročí Velehradu proto všem poutníkům - a zejména našemu Velehradu - přeji, aby tomuto odkazu kardinála Berana a potažmo také odkazu sv. Václava zůstal vždy věrný. Věrnost Kristu, pokora a duchovní náplň každé poutě do Říma, do centra církve.“

30.9.2018

Papež: Vzdejme se všeho, co může pohoršovat ty, kdo jsou slabí ve víře

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se před polednem shromáždilo asi 20 tisíc lidí, aby si vyslechli pravidelnou nedělní promluvu Petrova nástupce před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Papež komentoval evangelium (Mk9,38-43.45.47-48) této 26. neděle liturgického mezidobí.

„Velká svoboda, s níž se nám Bůh dává, je výzvou a pobídkou k uzpůsobení našich postojů a našich vztahů. Toto je pozvání, kterým se k nám dnes obrací Ježíš. Volá nás, abychom nesměšleli podle kategorií „přítel/nepřítel“, „my/oni“, „uvnitř/venku“, „moje/tvoje“, nýbrž abychom šli dál, otevřeli srdce a mohli tak rozpoznat Boží přítomnost a skutky také v prostředí, které je neobvyklé a nečekané, a v lidech, kteří nepatří k našemu okruhu. Je třeba být vnímavější k ryznosti vykonaného dobra, krásna a pravdy než ke jménu a původu toho, kdo je koná. A jak nám navrhuje zbývající část dnešního evangelia, namísto souzení druhých, zpytujeme sami sebe a nekompromisně se odetněme od všeho, co může pohoršovat ty, kdo jsou slabí ve víře.

Panna Maria, vzor laskavého přijímání Božích překvapení, ať nám pomáhá rozpoznávat znamení přítomnosti Pána mezi námi a objevovat Její, kdekoli se ukáže, včetně těch nejvíce nemyslitelných a nezvyklých situací. Ať nás učí, abychom měli své společenství rádi bez žárlení a uzavírání, v neustálé otevřenosti širokému horizontu působení Ducha svatého.“

Po hlavní promluvě Svatý otec věnoval pozornost obyvatelům indonézkého ostrova Sulawesi, postiženého v těchto dnech zemětřesením, jež si vyžádalo stovky lidských životů.

„Vyjadřuji svoji blízkost obyvatelstvu ostrova Sulawesi v Indonézii, zasaženému silným podmořským zemětřesením. Modlím se za zemřelé, kterých je bohužel mnoho, za zraněné a za ty, kdo přišli o dům a o práci. Pán ať je potěší a podpoří úsilí těch, kteří jim přicházejí na pomoc. Pomodleme se společně za svoje bratry z ostrova Sulawesi Zdravas Maria...“

Potom zmínil papež dnešní beatifikaci ve Francii:

„Dnes byl v Marseille beatifikován Jean Baptiste Fouque (1851-1926), diecézní kněz, který byl celý život kaplanem. Krásný příklad pro všechny kariéristy! Žil na přelomu 19. a 20. století, dal vznik četným charitativním a sociálním dílům ku prospěchu starých, chudých a nemocných lidí. Příklad a přímluva tohoto apoštola charity ať jsou nám oporou ve snaze o přívětivost a sdílení s těmi nejslabšími a znevýhodněnými. Potlesk novému blahoslavenému Jean Baptistovi!“

Po společné mariánské modlitbě Anděl Páně Petrův nástupce všem požehnal.

1.10.2018

Svatý otec: Církev mění svět do té míry, v jaké reformuje samu sebe

Vatikán. Papež se dnes setkal se členy generální kapituly rosminiánů. Vlastní jméno této řeholní kongregace, nazývané podle jejich zakladatele, italského kněze a filosofa, bl. Antonia Rosminiho, zní: **Institut lásky** (*Institutum Charitatis* – zkratka I.C.). Vzniknul roku 1828 a nyní má 250 členů. Kromě Itálie působí v dalších osmi zemích (Velká Británie, Irsko, USA, Nový Zéland, Keňa, Tanzánie, Venezuela a Indie). Řeholníci nemají vlastní řádový oděv, oblékají se stejně jako diecézní kněží a skládají čtvrtý slib zvláštní poslušnosti papeži stejně jako jezuité. Stanovy rosminiánů ukládají svým členům, aby „neustále rozjíмали o Boží Prozřetelnosti a s pokorou v srdci se ve všem klaněli Jejím úradkům, nepředvíдали Ji, nýbrž následovali a pohotově a jemně dbali každého Jejeho hlasu.“ Petrův nástupce řekl hned v úvodu své promluvy:

„Vaše návštěva je výrazem přilnutí k církvi a Svatému stolci, jak to doporučoval váš zakladatel blahoslavený Antonio Rosmini, který rád říkával: »Křesťan v sobě živí sympatii, bezmeznou úctu a přilnutí ke Svatému stolci římského papeže« (Massime di perfezione cristiana adattate ad ogni tipo di persone, Lezione III, n.6). Věrnost Petrovu stolci je výrazem jednoty v různosti a církevního společenství; neodmyslitelným prvkem plodnosti misijního poslání.“

Téma generální kapituly „Budte dokonalí... budte milosrdní“ - zmínil dále papež - bylo ohniskem učení vašeho zakladatele, který zdůrazňoval, že svatost a pěstování ctností nejsou vyhrazeny jen některým lidem, ani pouze některým etapám lidského života.

„Svatost je cestou pravé reformy církve, která – jak správně viděl Rosmini – proměňuje svět do té míry, do jaké reformuje samu sebe. Právě proto nazval vaši řeholi Institut lásky, aby zdůraznil svrchovanost ctnosti lásky, která – jak praví apoštol Pavel – je nade vším (srov. Kol 3,14). Rosmini doprovázel lásku »vnitřní pevností«, byl neochvějný v »mlčení«. Jeho příklad ať je vám pobídkou, abyste činili pokroky v plodnosti niterného a v heroismu vnějšího mlčení. To je cesta, která přináší plody dobra a svatosti, a církev ji ukazuje každému věřícímu. Je taktéž důležité zachovávat »svatou indiferenci«, kterou váš zakladatel přejal od svatého Ignáce z Loyoly a bez níž nelze uskutečňovat autentickou všeobecnou lásku.“

Papež povzbudil rosminiány, aby ji nadále prokazovali hmatatelně, intelektuálně, duchovně a pastoračně a tak neustále sledovali Ducha svatého, ukazujícího kde, kdy a jak mít rád.

„Váš institut a specifičnost rosminiánského charismatu může nadále významně sloužit šíření evangelia. Vytrvale a prozíravě podávejte svůj duchovní a věroučný odkaz. Nevyhnutelnými těžkostmi se nenechte odradit, nýbrž podníte k ještě větší důvěře v Boha, abyste s radostí a nadějí plnili poslání, které vám svěřil.“

Řekl v závěru římský biskup řeholní kongregaci rosminiánů, věnující se zejména intelektuální křesťanské formaci.

Papež kněžím: Dosvědčujte moc Zmrtvýchvstání ve zraněních tohoto světa

Vatikán. Svatý otec dále přijal na audienci klérus francouzské diecéze Créteil v čele s biskupem Michele Santierem v rámci pouti do Věčného města spojené se společnou reflexí nad reorganizací jejich diecéze. Papež František jim mimo jiné řekl:

„Žijeme v době, kdy se loďka církve zmítá v prudkých a protichůdných vichrech, zejména v důsledku závažných provinění některých jejích členů. Tím důležitější je neopomíjet skromnou každodenní věrnost službě, kterou nám Pán umožnil žít v rámci velké většiny těch, které daroval církvi jako kněze! Víme, že v odpovědi na Pánovo povolání se darem konsekrace skrze Ducha nestáváme nějakými »superhrdiny«. Uvědomujeme si, že jsme muži, kterým se dostalo odpuštění a zároveň poslání stát se pastýři na způsob Ježíše, raněného, zabitého a vzkříšeného. Dnes stejně jako včera je naším posláním jakožto služebníků církve dosvědčovat moc Zmrtvýchvstání ve zraněních tohoto světa.“

Takto máme ve skromnosti činit pokroky na cestě ke svatosti a pomáhat všem Kristovým učedníkům, aby odpovídali na povolání svého křtu a byli misionáři i svědky radosti z evangelia – řekl dále papež.

„Drazí přátelé, během času, který jste si udělali na revizi organizace svojí diecéze, nemějte strach pohlédnout do ran naší církve. Nikoli kvůli lamentování, nýbrž proto, abyste dospěli až k Ježíši Kristu. Jenom On nás může uzdravit a dovolit nám, abychom od Něho znovu začali a v Něm a s Ním naši konkrétní prostředky, jak prezentovat každému Jeho život v kontextu chudoby a nedostatku. Neboť, »má-li v nás něco vzbuzovat svatý neklid a burcovat naše svědomí, pak je to starost, že mnoho našich bratří žije bez síly, světla a útěchy plynoucí z přátelství s Ježíšem Kristem, bez společenství víry, které je přijímá, bez horizontů smyslu a života« (Evangelii gaudium, 49).“

Během těchto dnů – řekl dále papež – budete diskutovat také o pastoraci na poli kněžských a řeholních povolání.

„Připomeňme si, že »kde je život, horlivost a ochota nést Krista druhým, tam se rodí pravá povolání« (tamt. 107). Právě způsobem, jak žijete svoji službu, umožníte mladým přijmout Pánovo povolání ke kněžství a zasvěcenému životu. Mějte proto svůj zrak upřený k Ježíši Kristu a kultivujte zvláštní svazek, který vás s Ním spojuje prostřednictvím osobní modlitby, naslouchání Jeho Slovu, slavení svátostí a služby bratřím.“

Řekl papež František kněžím a biskupovi diecéze Créteil, přičemž v závěru zmínil tamější rodačku, ctihodnou Madeleine Delbrêlovou, již a především přímluvě Panny Marie svěřil všechny věřící této sufragánní pařížské diecéze.

Papež: Andělé strážní jsou každodenní branou k transcendenci

Vatikán. V den liturgické památky svatých Andělů strážných sloužil římský biskup v kapli Domu sv. Marty mši svatou. Čtení z knihy *Exodus* (23,20-23a), které podrobně popisuje poslání těchto Bohem daných ochránců a vůdců naší životní cesty, bylo hlavním podnětem papežova kázání: »Hle, já posílám před tebou anděla, aby tě chránil na cestě a přivedl tě na místo«. „Tuto zvláštní ochranu – řekl v úvodu Petrův nástupce – přislíbil Pán svému lidu i nám, kteří putujeme životem. Na této cestě potřebujeme druhá, ochránce a buzolu. Střeží nás před nebezpečími a svody, které potkáváme“. Papež zmínil tři. Prvním je přestat putovat.

„Je to hrozba nejtít dál. Kolik jen lidí se zastaví a nepokračuje, celý život stojí bez hnutí a v nicnedělání. To je nebezpečí. Jako onen člověk z evangelia, který měl strach investovat hřivnu. Ponechal si ji a myslil si: »Jsem v pohodě, v klidu. Nebudu moci pochybit, neriskuji.« Jiní zase nevědí, jak vykročit, nebo se bojí a zastavují. My však víme, že kdo se v životě zastaví, zpravidla podlehne zkáze. Jako stojatá voda, kam přiletí komáři, aby tam nakladli vajíčka, a všechna se zkazí. Anděl nám pomáhá a pobízí nás k cestě.“

Další dvě nebezpečí na naší cestě životem – pokračoval papež – je možnost zbloudit, kterou lze snadno odstranit pouze na začátku. A potom je to nebezpečí zanechat putování a chodit sem a tam jako v labyrintu, který nevede k cíli. Anděl je nám poslán, abychom z cesty nesešli a také proto, abychom po ní šli. Nezbytná je však naše modlitba a ochota nechat si pomoci.

„Pán praví: »Cti ho«. Anděl je spolehlivý a má autoritu vůdce. »Poslouchej jeho hlas, nebud' vůči němu vzpurný«. Naslouchej jeho vnuknutím, které jsou vždycky z Ducha svatého a anděl nám je přináší. Chtěl bych vám všem položit jednu otázku: mluvíte se svým andělem? Znáte jméno svého anděla? Necháváte se od něho za ruku cestou vést nebo pobízet k cestě?“

Přítomnost a poslání andělů v našem životě je důležitá také proto – pokračoval papež – poněvadž nám ukazují, kam máme dojít. V dnešním evangeliu (Mt 18,1-5.10) Ježíš praví: »Nepohrdejte dětmi«, protože »jejich andělé v nebi stále hledí na tvář mého nebeského Otce«. „Tajemství ochrany, kterou poskytuje anděl – komentoval papež František – tedy zahrnuje kontemplaci Boha Otce.“

„Náš anděl není pouze s námi, nýbrž hledí na Boha Otce. Má k Němu vztah. Je to každodenní most, jakmile vstaneme a dokud neusneme; provází nás a je pojítkem mezi námi a Bohem. Anděl je každodenní branou k transcendenci, k setkání s Otcem. Anděl mi totiž pomáhá jít, protože hledí na Otce a zná cestu. Nezapomínejme na tyto druhy na cestě.“

Končil Petrův nástupce dnešní ranní kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Papež při zahájení synody: Můžeme růst pouze dialogem

Vatikán. V synodní aule Pavla VI. bylo odpolední liturgií hodin zahájeno zasedání biskupské synody o mládeži, víře a rozlišování povolání. Svatý otec pronesl obsáhlou a pozoruhodnou promluvu, kterou zakončil slovy:

„Setkání mezi generacemi může být extrémně plodné, když generuje naději. Tak učí prorok Joel v tom, co považuji – jak jsem připomněl i mladým na předsynodálním shromáždění – za proroctví naší doby: „Vaši starci budou mít věštecké sny a vaši jinoši uzří vidění“ (Jl 3,1).

Nepotřebujeme sofistické teologické argumentace, abychom splnili svoji povinnost pomoci současnému světu ubírat se k Božímu království bez falešných nadějí a bez indikací pouhého zmaru a zkázy. Svatý Jan XXIII. totiž řekl o lidech, kteří posuzují fakta bez dostatečné objektivitě a bez uváženého úsudku, že „nedovedou vidět v nynější situaci lidské společnosti nic jiného než zmar a zkázu; tvrdí, že naše doba je tou nejhorší ve srovnání s minulými staletími, a chovají se nakonec tak, jako by se z historie, která je učitelkou života, neměli, čemu naučit“ (Promluva na zahájení Druhého

vatikánského koncilu, 11. říjen 1962).

Nenechme se tedy pokoušet „proroctvími zkázy“, nemarněme energie „počítáním nezdarů a trpkými výtkami“, mějme zrak upřený k dobru, jež „nevyvolává rozruch, nedostává se na první stránky a není tématem pro blogy“, a neděsme se „ran, které Kristovu tělu nezřídka svými hříchy zasazují synové církve“ (srov. Promluva k novým biskupům – účastníkům semináře pořadaného Kongregací pro biskupy a pro východní církve, 13. září 2018).

Usilujme tedy o „budoucí docházku“ a nechme z této synody vyjít nejen nějaký dokument, který obvykle čte jen málokdo a mnozí ho kritizují, ale především konkrétní pastorační návrhy, schopné splnit úkol této synody, totiž dát vzklíčit snům, vzbudit proroctví a vidění, nechat rozkvést naděje, probudit důvěru, obvázat rány, navázat vztahy, dát vzejít jitru naděje, učit se od sebe navzájem a vytvořit příznivou představu, která osvítilí mysl, zahřeje srdce, dodá sil rukám a inspiruje mladé – všechny mladé, nikoho nevyklučujíc – viděním budoucnosti naplněné radostí z evangelia.“

4.10.2018

Auditor z Kanady: Jediná otázka zní, jak vést mladé za Kristem

Vatikán. Kromě synodálních otců se synody účastní také 49 auditorů, z nichž 34 jsou vybraní zástupci mladé generace. Nejsou v synodní aule pouhými pozorovateli, ale mohou také vystoupit s diskusním příspěvkem jak na generálních shromážděních tak v malých diskusních skupinách. Jedním z nich je pětadvacetiletý **Julian Paparella** z Kanady (Londýnská diecéze, Ontario). Vystudoval biologii a teologii na Katolickém institutu v Paříži a v současné době pracuje na McGill Univerzitě v Montrealu, jako pastorační asistent pro studentskou mládež. Jak říká v rozhovoru pro náš rozhlas, nechce v synodální aule přednášet své vlastní stanoviska a názory, ale „otázky a potřeby mladých lidí, jejich starosti, otázky spojené s vírou a jejich žitou skutečností, aby je církev mohla dnes lépe doprovázet“.

„S každou novou generací vyvstává nutnost znovu hodnotit a znovu pochopit, čím mladí žijí, jak je může církev lépe doprovázet a kráčet s nimi za Ježíšem. Jsem hluboce přesvědčen, že evangelium nebude nikdy pro mladé lidi irrelevantní, protože – jak to řekl sv. papež Jan Pavel II.: »Ježíš Kristus je odpovědí na otázku, kterou si klade každé lidské srdce.« Všichni žijíme po Ježíši Kristu a mladí lidé, ať už o tom vědí či nikoliv, žijí po Jeho lásce. Otázka tedy stojí takto: „Jak se má církev stávat nástrojem a prostředkem, skrze nějž jsou mladí lidé schopni setkat se s touto Boží láskou.“

Jediný možný problém - či irrelevantnost- dodává Julian, se tedy týká způsobů a prostředků, skrze něž církev přichází nebo nepřichází za mladými lidmi. Na dotaz, zda vlna sexuálních skandálů ohrožuje komunikaci mezi církví a mládeží, mladý Kanadčan přiznává, že v Newmanově centru, kde pracuje, se tyto otázky letos objevily. Přidává nicméně svůj postřeh z praxe:

„Mám dojem a řekl bych, že trvalé vnímání katolické církve mezi mladými lidmi není primárně určováno tím, co přečtou na blogu nebo v novinách, jako spíše jejich zkušeností s katolickou komunitou ve farnostech, společenstvích, skupinách mladých a tím, jak jim skutečně církev pomáhá k setkání s Ježíšem. Právě to je zasahuje nehlouběji“.

Přirozeně, že tyto věci mají vliv na vnímání církve, ale mladí lidé za ní nepřicházejí kvůli jejímu dokonalému image. Hledají Krista a pokud jim v tom církev pomáhá, všechno ostatní jde stranou – říká Julian Paparella, mladý Kanadčan a jeden z auditorů synody o mládeži, víře a rozlišování povolání, která včera začala ve Vatikánu.

Kázání z Domu sv. Marty

5.10.2018

Běda pokryteckým křesťanům

Vatikán. K zamyšlení nad pokrytectvím spravedlivých, kteří prožívají křesťanství jako společenskou zvyklost, vybízel papež František při dnešní mši svaté v kapli Domu svaté Marty. Běda nám, když po skončení mše necháme Ježíše v kostele a neneseme ho do každodenního života. Jsme křesťané, ale žijeme jako pohané, kázal papež František v návaznosti na dnešní evangelium, v němž Ježíš napomíná obyvatele Chorazinu, Betsaidy a Kafarnaum za to, že navzdory zázrakům v něho neuvěřili.

Na místo obyvatel těchto tří měst dosadíme své jméno, vyzval papež. Já, který jsem tolik obdržel od Pána, narodil jsem se v křesťanské společnosti, poznal jsem Ježíše Krista, poznal jsem spásu, byl jsem vychován ve víře – a přece velmi snadno zapomínám na Ježíše. Na druhou stranu slyšíme zprávy o lidech, kteří uslyšeli zvěst o Ježíši, obrátili se a následovali ho. My však – komentoval dále papež – jsme zkrátka „zvyklí“.

A tento zvyk nám škodí, protože redukuje evangelium na sociální či sociologickou záležitost a nevnímáme ho jako osobní vztah k Ježíši. Ježíš promlouvá ke mně, k tobě, promlouvá ke každému z nás. Ježíšovo kázání patří každému z nás. Jak je možné, že pohané, jakmile uslyšeli hlásání Ježíše, jdou s ním, a já, který jsem se narodil – narodila – tady, v křesťanské společnosti, podlehnu zvyku, a křesťanství jakoby se stalo sociální zvyklostí, kabátem, který jednou obléknu a jindy odložím? A Ježíš pláče nad každým z nás, když žijeme křesťanství formálně a nikoli reálně.

Pokud postupujeme takto – vysvětluje papež František – jsme pokrytci, přistupujeme na „pokrytectví spravedlivých“.

Existuje pokrytectví hříšníků, ale pokrytectví spravedlivých spočívá ve strachu z Ježíšovy lásky, strachu nechat se milovat. Když takto jednáme, chceme ve skutečnosti sami držet v ruce vztah s Ježíšem. „Ano, chodím na mši, ale ty zůstaň v kostele a já si domů půjdu sám“.

Tak se stává, že Ježíš zůstává v kostele anebo pouze na křížku či svatém obrázku, pokračoval papež.

Dnes můžeme zpytovat svědomí majíce na paměti tento refrén: „Běda ti, běda ti“, protože jsem ti dal tak mnoho, dal jsem sám sebe, vyvolil jsem tě, abys byl křesťanem – křesťankou – a ty dáváš přednost životu napůl, povrchnímu životu. Trocha křesťanství a svěcené vody je dobrá, ale nic víc. Ve skutečnosti, když žijeme tímto křesťanským pokrytectvím, vyháníme Ježíše ze svého srdce. Předstíráme, že v něm je, avšak vyhnali jsme ho pryč. Jsme křesťané hrdí na své křesťanství, ale žijeme jako pohané.

Každý z nás, uzavíral papež, ať si položí otázku. „Jsem Chorazin? Jsem Betsaida? Jsem Kafarnaum?“ A pláče-li Ježíš, prosme o milost, abychom plakali také. A připojme modlitbu: „Pane, ty jsi mi tolik dal, ale mé srdce je tak tvrdé, že ti nedovoluje vstoupit. Zhřešil jsem nevděčností, jsem nevděčník“. A prosme Ducha svatého, aby rozevřel brány srdce, aby Ježíš mohl vstoupit, abychom Ježíše nejen slyšeli, ale naslouchali jeho poselství spásy a vzdávali mu díky za mnoho dobrých věcí, které učinil pro každého z nás. – Zakončil papež František kázání v kapli Domu svaté Marty.

Migranti, zneužívání, sexualita a důvěryhodnost církve jako první témata biskupské synody

Vatikán. Migranti, kteří jsou „téměř všichni mladí“, sexuální zneužívání a „další poklesky“, za které chce církve žádat o odpuštění, ale také otázky tělesnosti a pohlavnosti jako dimenze, které nelze zadržovat, nýbrž doprovázet v rámci osobnostního rozvoje. Tato témata vyplynula z druhého jednacího dne biskupské synody, která se až do 28. října zamýšlí nad „Mladými lidmi, jejich vírou a rozlišováním povolání“. Během čtvrtého dopoledne vystoupilo pětadvacet účastníků synody, v odpolední části zaznělo dvacet příspěvků.

Práci biskupské synody popisují při každodenním brífinku ředitel Tiskového střediska Svatého stolce, Greg Burke, a nový prefekt vatikánského Sekretariátu pro komunikaci, Paolo Ruffini, a aniž by udávali jména či zeměpisný původ autorů jednotlivých synodních vystoupení. Ve čtvrtek podali zprávu o složení synodní informační komise, do níž byli kromě zmíněného doktora Ruffiniho a jezuita Antonia Spadara, ředitele časopisu Civiltà cattolica, zvoleni kardinálové Wilfried Fox Napier, Louis Antonio Tagle, Gérald Cyprien Lacroix a Christoph Schönborn spolu s arcibiskupem australského Sydney, mons. Anthony Fischerem.

Podsekretář generálního sekretariátu biskupské synody, mons. Fabio Fabene, potvrdil, že původně zvolený kard. Robert Sarah, se své účasti v informační komisi z osobních důvodů vzdal, a požádal o jmenování jihoafrického kardinála Napiera. Mons. Fabene zároveň vysvětlil, že závěrečný dokument synody bude schvalován buď v jediném celku, anebo odstavec po odstavci. „Bude záležet na struktuře dokumentu, a proto nevylučujeme ani jednu z možností“, řekl podsekretář biskupské synody.